

ladelse til at udøve jordemodergerning her i landet, og en hertil sigtende bestemmelse er optaget i forslaget § 3.

Reglerne i forslaget § 4 om fratagelse af retten til at udøve jordemodergerning, fordi den pågældende jordemoder af visse grunde er farlig for sine medmennesker, svarer ganske til § 5 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse. Det er imidlertid fundet ønskeligt, at disse bestemmelser findes i jordemoderloven på samme måde, som de for lægers vedkommende findes i lægelovens § 5.

Kapitel II. Jordmoderens pligter.

Den i forslaget § 6 omhandlede pligt for en jordemoder til at vise omhu og samvittighedsfuldhed under udøvelsen af sin gerning svarer til lægens pligt efter lægelovens § 6. I lighed med, hvad der er tilfældet for lægers vedkommende, er der foreslået en særlig straffebestemmelse for grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af kaldet, jfr. forslaget § 19. I sådanne tilfælde vil straf kunne idømmes, selv om skade ikke er indtrådt, eller selv om årsagssammenhængen mellem forsømmelsen eller skødesløsheden og indtrådt skade ikke kan bevises. Bortset fra disse tilfælde må bestemmelsen nærmest opfattes som en programudtalelse.

Forbudet mod, at jordmoderen giver sig af med anden behandling af syge end den, hvori der til enhver tid undervises på jordemoderskolen, og pålægt til jordmoderen om at bistå lægen, indeholdes nu i jordemoderinstruksens § 3, stk. 3, og § 7, stk. 2. Disse bestemmelser er imidlertid af en sådan vigtighed, at de bør optages i loven.

Forslaget § 8 indeholder intet nyt, idet der også efter den nugældende lovs § 6 og efter straffelovens § 263 påhviler jordemødrene tavshedspligt.

I fødselshjælpsudvalgets betænkning foreslås det, at der i lovforslaget optages en ny bestemmelse om begrænsning af jordemødrenes vidnepligt, svarende til den i lægelovens § 10 indeholdte. Udvalgets motivering herfor er, at de hensyn, der har ført til en begrænsning af lægernes vidnepligt, også gør sig gældende for jordemødrenes vedkommende. Det må imidlertid anses for rettest, at en sådan bestemmelse søges optaget i retsplejeloven, og justitsministeriet har taget spørgsmålet herom samt om, hvorvidt den tilsvarende bestemmelse i lægeloven bør søges overført til retsplejeloven, op til undersøgelse.

De nærmere regler om jordemødrenes mødepligt indeholdes nu i jordemoderin-

struksens §§ 6 og 21, der foreskriver en videgående mødepligt for distriktsjordemødre end for andre jordemødre. Det må imidlertid anses for rettest, jfr. forslaget § 9, at mødepligtens omfang i det væsentlige fremgår af selve loven, og at pligten er ens for begge kategorier af jordemødre. Der findes heller ikke anledning til at opretholde den adgang, der nu er for en privat-praktiserende jordemoder til på forhånd at frigøre sig for pligten til at betjene en bestemt svanger kvinde, jfr. jordemoderinstruksens § 6, stk. 4.

Som en ny bestemmelse foreslås det, jfr. forslaget § 10, at pålægge jordemødre, der ønsker at ophøre med at praktisere, skriftligt at meddele sundhedsstyrelsen dette. Herved vil der skabes klarhed over, hvilke jordemødre, der har opgivet at praktisere og dermed er fritaget for mødepligten efter § 9.

Ved forslaget § 11 foreslås der bl. a. udtrykkelig pålagt jordemødrene en indberetnings- og anmeldelsespligt angående forskellige forhold.

Kapitel III. Betaling for jordemoderhjælp m. v.

Honorar til jordemødrene for fødselshjælp er hidtil blevet beregnet i forhold til den betalingspligtiges indkomst, for så vidt angår selvbetalende patienter, dog at der for distriktsjordemødre er fastsat et vist maksimumsbeløb. Forslaget § 12 hviler på den betragtning, at den betalingspligtiges økonomiske forhold principielt må være uden afgørende betydning for størrelsen af jordemoderens betaling, der derimod — på samme måde som for lægers vedkommende — bør sættes i forhold til arten og omfanget af den ydelse, hun har præsteret. Jordemødrene vil dog ikke herved være afskåret fra at tage et vist hensyn til patienternes økonomiske kår, men betalingen må dog altid være rimelig set i forhold til de ovennævnte kriterier.

Med hensyn til jordemødrenes befordringsgodtgørelse, jfr. forslaget § 13, er den vigtigste ændring i forhold til den nugældende ordning, at der altid indrømmes jordemoderen befordring eller godtgørelse herfor, når hun foretager rejser til en hjemmefødende, altså uanset afstanden og uanset om kørslen alene sker inden for den by, hvor hun er bosat, idet man har fundet en sådan ordning påkrævet, bl. a. under hensyn til transporten af den tunge jordemodertaske. Endvidere foreslås det, for så vidt angår jordemoderens øvrige rejser, at den hidtidige afstandsbestemmelse 2 km ændres til 1 km for på dette punkt at bringe overensstem-